

Arrest

nr. 75 560 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 12 mei 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 november 2011, met kennisgeving op 23 november 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.05.2009 werd ingediend door:

V., N. (...) (R. R.: (...))

nationaliteit: Kazachstan (Rep.)

geboren te Almatinskaya op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25.02.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Dat de aangehaalde medische problematiek niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-adviseur stelt in haar verslag dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening, waarvoor zij behandeld wordt.

Het betreft een aandoening, waarvoor verderzetting van deze behandeling en regelmatig gespecialiseerde opvolging noodzakelijk is.

Volgens de arts-adviseur kan betrokkene reizen en is er geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings-en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Kazachstan.

Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Kazachstan.

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening van betrokkene, hoewel zij lijdt aan een aandoening die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Kazachstan.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Kazachstan.

Uit het administratief dossier blijkt dat er geen publieke ziekteverzekering in Kazachstan bestaat. Men werkt er met een lijst van sociaal belangrijke of gevaarlijke aandoeningen. De zorgen voor deze aandoeningen zijn gratis en dat zijn ze voor alle burgers. De kosten voor andere zorgen betaalt de patiënt. Patiënten hebben het recht hun zorgverschaffer te kiezen.

De regering van Kazachstan investeert ernstig in dit systeem zodat de gewaarborgde zorgen op een degelijk niveau verschaft kunnen worden. De aandoening van betrokkene valt onder deze sociaal belangrijke of gevaarlijke aandoeningen (met gratis zorgen en medicatie). Medicatie is ook gratis voor wie in een ziekenhuis verzorgd wordt en voor sociaal kwetsbare groepen. In andere gevallen moeten mensen hun medicijnen betalen.

Ouderlingen kunnen verzorgd en opgevangen worden in rusthuizen.

Er is financiële sociale bijstand beschikbaar voor burgers die niet over voldoende inkomsten of middelen beschikken. Het bedrag wordt aangepast aan de individuele situatie.

Er is een ouderdomspensioen voor mannen (vanaf 63 jaar) en vrouwen (vanaf 58 jaar) die ten minste 35 jaar bijgedragen hebben. Voor zij die aan deze voorwaarden niet voldoen, bestaat een solidariteitspensioen.

Er is een invaliditeitspensioen voor mensen die invalide verklaard zijn.

Betrokkene legt verder geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kazachstan — het land waar zij tenslotte ruim 32 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp.

De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene een beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen

die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen.

Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling, en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het herkomstland van betrokkene, zijnde, Kazachstan.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “het art. 9ter Vreemdelingenwet, Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet — motiveringsverplichting; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, Schending van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.”

Het middel luidt als volgt:

“1. De bestreden beslissing is niet deugdelijk gemotiveerd.

De motivering van een bestuurshandeling moet draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (RvSt nr. 72.635, 23 maart 1998, APM 1998 (samenvatting), 64; Arrrb. Brussel 5 oktober 2002, JTT 2003, afl. 867, 393).

Bij de motivering betreffende de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het land van herkomst, wordt geen rekening gehouden met de individuele situatie van Mevrouw V. (...), nl. verzoeksters Oeigoerse origine.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat m.b.t. de pathologie van verzoekster, de adviserende geneesheer het bestaan van haar aandoeningen niet in vraag stelt.

Verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom, waarvoor ze regelmatig wordt behandeld door een psychiater. Het betreft een aandoening, waardoor verderzetting van deze behandeling en regelmatig gespecialiseerde opvolging noodzakelijk is.

Betreffende arts stelt tevens vast dat verzoekster zware brandwonden heeft opgelopen aan beide onderbenen die genazen met veel littekenweefsel. Er is subjectieve hinder met bewegingsbeperking, jeuk en soms pijn. Deze aandoening wordt evenwel niet beschouwd als een ernstige of levensbedreigende aandoening.

Uit het medisch advies concludeert de DVZ dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in verzoeksters land van herkomst.

DVZ meldt dat er in Kazachstan geen publieke ziekteverzekering bestaat maar men er met een lijst van sociaal belangrijke of gevaarlijke aandoeningen werkt. De zorgen voor deze aandoeningen zouden gratis zijn voor alle burgers. Medicatie zou ook gratis zijn voor wie in een ziekenhuis behandeld wordt en voor sociaal kwetsbare groepen.

Door te stellen dat de aandoening van verzoekster onder deze lijst valt, is geen doorslaggevend argument om te concluderen dat verzoekster de gepaste zorgen zal krijgen in haar land van herkomst.

Ten eerste, is de behandeling enkel gratis als verzoekster zich laat verzorgen in een ziekenhuis. Ten tweede wordt nergens in de bestreden beslissing vermeld wat men onder sociaal kwetsbare groepen dient te verstaan.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster lid is van een minderheid, nl. De Oeigoeren.

Uw Raad oordeelde reeds in een arrest 50147 op 26.10.2010 dat:

4.2.1. S’agissant de l’argument selon lequel la partie défenderesse aurait dû, dans l’appréciation du caractère accessible des soins, tenir plus spécifiquement compte de la particularité de la situation de la partie requérante en Pologne résultant de son statut précaire de demandeuse d’asile, et de ce qu’elle ne participerait pas au système de sécurité sociale de ce pays, le Conseil rappelle qu’aux termes de l’article 9te, § 1 er alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, « L’étranger qui séjourne en Belgique et

qui dispose d'un document d'identité et souffre d'une maladie dans un état tel quelle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne, peut demander l'autorisation de séjourner dans le Royaume au ministre ou à son délégué ».

4.2.2. Il ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 ayant inséré l'article 9 ter précité dans la loi du 15 décembre 1980, que le « traitement adéquat » mentionné dans cette disposition vise « un traitement approprié et suffisamment accessible dans le pays d'origine ou de séjour », et que l'examen de cette question doit se faire « au cas par cas, en tenant compte de la situation individuelle du demandeur » (Projet de loi modifiant loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, Exposé des motifs, Dcc. parl., Ch. repr., sess. ord. 2005-2006, n° 24 78/01, p.35; voir également: Rapport, Doc. parl., Ch. repr., sess. ord. 2005-2006, n° 2478/08, p.9).

Il en résulte que pour être « adéquats » au sens de l'article 9 ter précité, les traitements existant dans le pays d'origine ou de résidence du demandeur doivent être non seulement « appropriés » à la pathologie concernée, mais également « suffisamment accessibles » à l'intéressé dont la situation individuelle doit être prise en compte lors de l'examen de la demande.

4.2.3. En l'espèce, le Conseil relève que la partie défenderesse a indiqué, dans la motivation de l'acte attaqué, une série d'informations et de considérations relatives aux médicaments, praticiens et infrastructures médicales disponibles en Pologne pour traiter les pathologies dont souffre la partie requérante, à l'existence d'un système de sécurité sociale et à la possibilité d'obtenir « dans certains cas » la gratuité des soins de santé, sans toutefois préciser quels seraient ces « cas », et sans envisager la situation particulière qui sera celle de la partie requérante en Pologne, pays de reprise, en tant qu'étrangère sous statut de demandeuse d'asile.

Le Conseil observe en outre que les sites internet cités dans l'acte attaqué en tant que sources des informations susmentionnées ne permettent pas de s'assurer que le régime de soins de santé qu'ils décrivent est applicable à la partie requérante, compte tenu de la spécificité de sa situation, telle qu'elle est précisée ci-dessus.

Ce faisant, la partie défenderesse ne se prononce à aucun moment et d'aucune manière sur la question de savoir si les possibilités de traitement indiquées dans sa décision sont « suffisamment accessibles » au demandeur, ou, en d'autres termes, si compte tenu de sa situation individuelle, ce dernier aura un accès suffisant aux soins médicaux dispensés par le système de santé polonais.

Ensuite, il ne peut, en l'espèce, être fait grief à la partie requérante de n'avoir pas suffisamment étayé sa demande ou d'avoir manqué à son obligation de collaboration procédurale en n'ayant pas, d'initiative, avant la prise de décision, invoqué à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour son statut précaire de demandeuse d'asile.

En effet, les notifications de la décision attaquée et de la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26 quater) sont intervenues le même jour.

Dès lors que, jusqu'à la notification de cette dernière décision, la partie requérante ignorait que la partie défenderesse n'appliquerait pas la « clause de souveraineté » qui permettait à la Belgique de traiter sa demande d'asile, il ne saurait être reproché à la partie requérante de ne pas avoir complété en conséquence sa demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980, c'est-à-dire en motivant celle-ci par référence au pays de reprise plutôt qu'à l'égard du pays d'origine. Il convient de préciser qu'à cet égard, le fait d'avoir signalé à la partie requérante qu'une demande de reprise en charge a été adressée aux autorités polonaises ne peut, en tant que telle, être considérée comme constitutive de la décision finale de la partie défenderesse de ne pas examiner la demande d'asile, notifiée selon le modèle de l'annexe 26quater.

Zoals eerder gezegd, is verzoekster van Oeigoerse afkomst, welke een etnische minderheid is die onderdrukt en gediscrimineerd wordt in o.a. Kazachstan, China,...

Er bestaat geen enkele garantie dat verzoekster de toegang tot gepaste medische zorgen in een ziekenhuis (waar de behandeling gratis zou zijn volgens de tegenpartij) effectief zal kunnen verkrijgen.

Bovendien wordt nergens in de beslissing informatie weergegeven omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische behandeling en opvolging voor Oeigoeren. Zij bevinden zich toch in een minderwaardige positie.

Vervolgens wordt er geen rekening gehouden met de andere aandoening waaraan verzoekster lijdt, nl. de zware brandwonden die met veel littekenweefsel genezen zijn.

Zoals vermeld in het medisch verslag van de arts-adviseur, verhindert deze aandoening de bewegingsvrijheid van Mevrouw V. (...). Hierdoor, naast haar Oeigoerse origine, ligt ze niet gunstig op de arbeidsmarkt. Aangezien dit gebrek niet voorkomt op de lijst van sociale belangrijke of gevaarlijke aandoeningen, dient zij aldus de kosten voor deze zorgen zelf te betalen.

Het is dan ook de vraag hoe zij in haar eigen levensonderhoud zou moeten voorzien en deze kosten zou moeten bekostigen.

De beslissing is derhalve onvoldoende gemotiveerd om te kunnen besluiten dat de behandeling financieel toegankelijk zou zijn.

2. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad.

DVZ hield, bij de beoordeling omtrent de beschikbaarheid van de geschikte medische zorgen en van de opvolging in het land van herkomst, wederom geen rekening met de etnische afkomst van Mevrouw V. (...). Zij is immers van Oeigoerse origine. Deze etnische groep wordt beschouwd als een etnische minderheid in verschillende landen, waaronder China en Kazachstan. Oeigoeren worden op vele vlakken gediscrimineerd en mishandeld.

Dit blijkt o.a. uit een brief, opgesteld door Mevrouw R.K. (...), voorzitter van de World Uyghur Congress: *The Chinese government is continuously using the Shanghai Cooperation Organization (SCO) as a tool of intimidation against Uyghurs, an intergovernmental mutual-security organization that was founded in 2001 by the leaders of China, Russia, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Tajikistan and Uzbekistan. By virtue of the SCO, the PRC seeks to suppress the basic human rights and democratic aspirations of the Uyghur people not only living inside China but also outside China, i.e. Central Asian countries. As such, Uyghurs living in Central Asian countries have been subjected to a growing sense of discrimination and mistreatment.*

-> Vrije vertaling:

De Chinese overheid maakt herhaaldelijk gebruik van de Shanghai Cooperation Organization (SCO), een intergouvernementele organisatie die opgericht werd in 2001 door de leiders van de Volksrepubliek China, Rusland, Kazachstan, Kirgizië, Tadzjikistan en Oezbekistan als een middel van intimidatie tegen de Oeigoeren.

Bij middel van de SCO, blijft de Volksrepubliek China de fundamentele mensenrechten en de democratische aspiraties van het Oeigoers volk onderdrukken, niet enkel van zij die in China leven, maar ook van de Oeigoeren die in Centraal Aziatische landen wonen. Bijgevolg maken de Oeigoeren, die in Centraal-Aziatische landen leven, het voorwerp uit van almaar ergere discriminaties en mishandelingen.

Tijdens de OSCE Human Dimension Implementation (24.09.2007-05.10.2007) werd dit probleem ook al aangekaart in "Uyghur situation in Central Asia countries (In Kazakhstan, Kyrgyzstan and Uzbekistan)", een bevinding van Isa Dolkum van het World Uyghur Congress:

"Uyghur minorities in Central Asia suffer living under unequal political, cultural and economic policies in their own land.

(...)

The situation has been strengthened in recent years under the auspices of the Shanghai Cooperation Organization (SCO) which groups China, Russia, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Uzbekistan and Tajikistan. Because of this, the political activities of the Uyghur people in Central Asia have been greatly suppressed in all these countries.

Under the pressure and request of Chinese government Kazakhstan, Kyrgyzstan and Uzbekistan are not only violating the human rights of the Uyghur who are living in those countries but also discriminate Uyghur people in the fields of education and economics."

-> Vrije vertaling:

De Oeigoerse minderheden in Centraal-Azië leven onder een ongelijk politiek cultureel en economisch beleid.

(...)

De ernst van de situatie is de laatste jaren toegenomen onder het leiderschap van de Shanghai Cooperation Organization (SCO), waar China, Rusland, Kazachstan, Kirgizië, Oezbekistan en Tadzjikistan. Tengevolge hiervan zijn de politieke activiteiten van het Oeigoers volk in Centraal-Azië enorm onderdrukt geweest in al deze landen.

Onder druk en op vraag van de Chinese overheid schenden Kazachstan, Kirgizië en Oezbekistan niet alleen de mensenrechten van de Oeigoeren die in deze landen wonen, maar ze discrimineren ook Oeigoeren op het vlak van onderwijs en economie.

De International Federation for Human Rights kwam tot dezelfde vaststelling:

"Exploitation of migrant workers, protection denied to asylum seekers and refugees" Uyghurs in Kazakhstan — asylum seekers as well as labour migrants and Kazakh citizens — experience discrimination against them, including on the grounds they are suspected of being 'separatists' or 'terrorists'. As one independent expert with whom the mission met in Kazakhstan explained, "Now

Uyghurs frighten everyone, like the Chechens in Russia. Everyone is concerned about the 'separatist threat' Uyghurs have been here for a long time with no problems, but now, they are finding some problems. . . . Kazakhstan has a policy of fearing people of Uyghur descent, saying they are dangerous to the people of Kazakhstan.

-> Vrije vertaling:

Oeigoeren in Kazachstan - zowel asielzoekers als arbeidsmigranten en Kazakse burgers - ondervinden discriminatie tegen hen, o.a. op grond van verdacht te worden 'separatisten' of terroristen' te zijn. Een individuele deskundige, met wie de missie een ontmoeting had in Kazachstan, legt uit: "Nu jagen de Oeigoeren iedereen schrik aan, zoals de Tsjetsjenen in Rusland. Iedereen is ongerust over de 'separatistische dreiging' Oeigoeren zijn hier al lange tijd zonder problemen, maar nu ondervinden ze problemen... Kazachstan heeft een beleid van mensen van Oeigoerse afkomst af te schrikken, bewerende dat zij gevaarlijk zijn voor de bevolking van Kazachstan."

Ten gevolge van haar Oeigoerse afkomst heeft ze evenwel moeilijkheden om adequate medische verzorging te bekomen.

Tevens dient er op gewezen te worden dat het een principe is dat het niet aan de adviserende geneesheer toekomt om een advies te verlenen of een evaluatie te maken van de behandlings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland. Dit is in casu wel gebeurd.

DVZ dient aldus zelf de beschikbaarheid en de toegankelijkheid tot de gezondheidszorg zelf te beoordelen aangezien dit niet kadert in het advies van de adviserende geneesheer.

Zodoende is de bestreden beslissing kennelijk onzorgvuldig.

3. De bestreden beslissing is onredelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de informatie waarover DVZ beschikt, vermeldt dat in Kazachstan vrouwen, die ten minste 35 jaar een bijdrage geleverd hebben, recht hebben op een ouderdomspensioen vanaf de leeftijd van 58 jaar.

Gezien de jonge leeftijd van verzoekster - zij is 35 jaar - is dit volledig naast de kwestie.

Bovendien wordt er in de beslissing gesproken over een invaliditeitspensioen voor personen die invalide verklaard zijn. Ook dit is niet aan de orde.

Het is tevens opmerkelijk dat DVZ "ervan uit gaat" dat verzoekster in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Deze stelling wordt gestaafd door het enige feit dat geen enkele arbeidsgeneesheer haar expliciet arbeidsongeschikt verklaard heeft.

Voormelde stelling gaat dus enkel uit van een veronderstelling..

Het is overigens onredelijk en denigrerend om te verwachten, te eisen dat personen kunnen of zelfs moeten afhankelijk van de (financiële) steun van vrienden en familie bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar. Men kan er niet zomaar van uit gaan dat verzoekster dit soort steun kan krijgen van haar familie en vrienden.

Ten slotte meldt de bestreden beslissing dat verzoekster bij terugkeer naar haar herkomstland een beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organization for Migration (IOM). Dit programma is echter enkel bedoeld om de zelfstandigheid en reïntegratie van mensen bij hun terugkeer naar hun herkomstland te verbeteren. Ze kunnen o.a. beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen.

Dit heeft echter niets te maken met de financiële steun die verzoekster nodig heeft inzake de behandeling van haar aandoeningen. Zelfs indien haar al financiële steun gegeven zal worden door het IOM, betreft dit bovendien steeds maar een eenmalige of hoogstens tijdelijke steun.

Deze informatie is dan ook volledig naast de kwestie.

De bestreden beslissing is aldus in strijd met het redelijkheidbeginsel."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In een enig middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980, schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

In het eerste onderdeel en tweede onderdeel werpt verzoekster op dat er in de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd met betrekking tot de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Er zou geen rekening gehouden zijn met haar individuele situatie, namelijk haar Oeigoerse origine, welke een etnische minderheid zou zijn die onderdrukt en gediscrimineerd zou worden in Kazachstan, waar er met betrekking tot de adequate verzorging in het land van herkomst er kennelijk onzorgvuldig is gemotiveerd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat deze argumenten voor het eerst werden aangehaald in het verzoekschrift, waardoor er geen rekening mee kon gehouden worden op het moment van het nemen van de bestreden beslissing met het oog op een specifieke beoordeling.

De bestreden beslissing bevat echter motieven die het argument van onderdrukking en discriminatie weerleggen:

"Verder dient vermeld te worden dat betrokkene een beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun re-integratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen."

Bovendien werd in het arrest nummer 53.568 van 21 december 2010 van de Raad reeds gesteld, naar aanleiding van de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus,; "Uit objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt overigens geenszins dat inwoners van Oeigoerse origine in Kazakstan vervolgd worden. Verzoeksters verklaringen komen dan ook verzonnen voor ter ondersteuning van een gefabriceerd asielrelaas."

Het eerste en tweede onderdeel zijn niet ernstig.

In een derde onderdeel werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing in strijd is met het redelijkheidsbeginsel, omdat de verwerende partij acht dat ze in haar eigen levensonderhoud kan voorzien omdat ze geen attest van een arbeidsgeneesheer voorlegt mbt arbeidsongeschiktheid. Ze werpt op dat de genomen beslissing onredelijk en denigrerend is om het onwaarschijnlijk te vinden dat ze geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing werd gemotiveerd in verhouding tot de stukken aangehaald in de aanvraag 9ter van de Wet van 15 december 1980 met betrekking tot de beschikbaarheid van de adequate behandeling en van de opvolging in het land van herkomst alsook de financiële toegankelijkheid.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zou moeten worden uitgegaan van de tegenovergestelde stelling, met name een de facto arbeidsongeschiktheid, laat staan dat moet worden uitgegaan van het standpunt dat zij niet in haar onderhoud zou kunnen voorzien of bijdragen.

Het derde onderdeel is niet ernstig

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat, hoewel de medische aandoening beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven en fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, dit in casu niet het geval zal zijn aangezien de behandeling en opvolging in Kazachstan beschikbaar zijn.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar verhindert om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de verzoekende partij haar aanvraag indiende, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

Uit deze bepaling blijkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel gegrond kan worden verklaard indien de aanvrager bewijst op zodanige wijze te lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en indien er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in diens land van herkomst.

De verzoekende partij heeft op 12 mei 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Op vraag van de Raad wordt ter terechtzitting een kopie neergelegd van deze aanvraag. De partijen hebben hiertegen geen bezwaar. Zowel uit de bestreden beslissing van 8 november 2011, met kennisgeving op 23 november 2011, als uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 september 2011 blijkt dat de verwerende partij en de ambtenaar-

geneesheer niet betwisten dat de verzoekende partij een medische aandoening heeft die er op kan wijzen dat deze een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer verwijst in zijn medisch verslag naar medische attesten van verschillende artsen, waaruit blijkt dat de verzoekende partij zou lijden aan een posttraumatisch stresssyndroom, waarvoor zij regelmatig een psychiater consulteert. Het is echter niet duidelijk of zij psychofarmaca neemt. Ook ondervindt zij tot op heden gevolgen van zware brandwonden aan beide onderbenen die genazen met veel littekenweefsel, die subjectieve hinder met bewegingsbeperking, jeuk en soms pijn met zich meebrengen, maar de ambtenaar-geneesheer weerhoudt dit niet als een ernstige of levensbedreigende aandoening. Tenslotte stelt deze arts vast dat de verzoekende partij in oktober 2010 een hoofdwonde, die gehecht moest worden, opliep na een val, maar oordeelt hij dat het gaat om een voorval en niet om een aandoening.

Vervolgens onderzoekt de ambtenaar-geneesheer de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging voor het posttraumatisch stresssyndroom van de verzoekende partij in haar land van herkomst, namelijk Kazachstan. Er wordt geconcludeerd als volgt:

“Er werd gebruik gemaakt van volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

-Informatie afkomstig van de MedCOI-databank:

° van International SOS van 12/05/2011 met uniek referentienummer 3435.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat ambulante opvolging door een psychiater beschikbaar is.

Opname in een psychiatrische kliniek behoort tot de mogelijkheden nl. Het “Centre of Psychiatric health” te Almaty, Kurmangazy 59 te Almaty en de “Central City Clinical Hospital” 12 of Almaty te Dzhandosov Street te Almaty.

Antidepressiva zijn beschikbaar BMA 3435 nr. 10 en 11 en een neurolepticum BMA 3435 nr. 13.

De zieke lijdt niet op zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Kazachstan.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift herhaaldelijk voorhoudt dat geen rekening gehouden werd met haar individuele situatie, namelijk met haar Oeigoerse afkomst, stelt de Raad vast dat zij, met betrekking tot deze afkomst, in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel vermeldt dat *“Mijn cliënte [...] afkomstig [is] uit de ex USSR, Kazakstan zij is Oeigoer van afkomst. Zij heeft ernstige problemen gekend. Verzoekster kan onvoldoende rekenen op medische verzorging in haar land”* en dat zij hierbij geen stukken aanbracht met betrekking tot de specifieke situatie van Oeigoeren in Kazachstan, laat staan stukken waaruit blijkt dat Oeigoeren er op medisch vlak gediscrimineerd worden ten opzichte van onderdanen met een andere etnische afkomst. Derhalve kan zij de verwerende partij geenszins verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en hier niet op te zijn ingegaan bij de motivering betreffende de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in Kazachstan. Waar de verzoekende partij het arrest nr. 50.147 van 26 oktober 2010 van de Raad lijkt te citeren om haar standpunt hieromtrent kracht bij te zetten, wijst de Raad er op dat zij niet aantoonbaar dat dit arrest in casu relevant is en betrekking heeft op een gelijkaardige situatie als deze waarin de verzoekende partij zich zelf bevindt, zodat dit arrest niet dienstig kan worden aangevoerd.

Voorts kon de verwerende partij met de elementen die door de verzoekende partij, en dit voor het eerst, in haar verzoekschrift worden aangevoerd in verband met haar Oeigoerse afkomst, onder meer waar zij stelt dat *“verzoekster van Oeigoerse afkomst [is], welke een etnische minderheid is die onderdrukt en gediscrimineerd wordt in o.a. Kazachstan, China, ... Er bestaat geen enkele garantie dat verzoekster de toegang tot gepaste medische zorgen in een ziekenhuis (waar de behandeling gratis zou zijn volgens de tegenpartij) effectief zal kunnen verkrijgen”* en *“Deze etnische groep wordt beschouwd als een etnische minderheid in verschillende landen, waaronder China en Kazachstan. Oeigoeren worden op vele vlakken gediscrimineerd en mishandeld”* geen rekening gehouden worden ten tijde van het nemen van

de bestreden beslissing nu deze elementen haar niet waren meegedeeld. Bovendien betreft dit louter beweringen die niet gestaafd worden met bewijsstukken. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift een brief van R.K., voorzitter van de World Uyghur Congress, citeert, wijst de Raad er op dat deze brief, die aan het verzoekschrift wordt toegevoegd, niet gedateerd is, zodat niet kan worden nagegaan of deze informatie recent of achterhaald is. Wat het document betreft met als titel "*Uyghur situation in Central Asia countries (In Kazakhstan, Kyrgyzstan and Uzbekistan)*", waarvan de verzoekende partij een deel in haar verzoekschrift opneemt en waarnaar zij eveneens verwijst door middel van een link, stelt de Raad vast dat dit dateert van september en oktober 2007, waardoor het geenszins de actuele toestand in Kazachstan beschrijft. Bovendien blijkt dit fragment deels over de discriminatie van Oeigoeren op vlak van onderwijs en economie te gaan en niet op vlak van medische behandeling, zoals in casu relevant is. Tenslotte verwijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar de vaststelling van de International Federation for Human Rights, getiteld "*Kazakhstan/ Kyrgyzstan: Exploitation of migrant workers, protection denied to asylum seekers and refugees*" en daterend van oktober 2009, maar dit document toont evenmin aan dat Oeigoeren op medisch vlak gediscrimineerd worden in Kazachstan. De verzoekende partij slaagt er dus niet in aan te tonen dat, zoals zij voorhoudt, zij ten gevolge van haar Oeigoerse afkomst moeilijkheden heeft om een adequate medische verzorging te verkrijgen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat het een principe is dat het niet aan de adviserende geneesheer toekomt om een advies te verlenen of een evaluatie te maken van de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het land van herkomst en dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken zelf toekomt de beschikbaarheid en de toegankelijkheid tot de gezondheidszorg te beoordelen, wijst de Raad op de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hieruit blijkt dat de beoordeling van de mogelijkheden van de behandeling en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde. De grief van de verzoekende partij kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

De verzoekende partij is verder van mening dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar zware brandwonden die met veel littekenweefsel zijn genezen. De Raad wijst er op dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij deze aandoening niet weerhoudt als een ernstige of levensbedreigende aandoening in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waardoor de verzoekende partij zich voor deze aandoening niet kan beroepen op deze wetsbepaling en de verwerende partij in de bestreden beslissing niet moet ingaan op de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Kazachstan. Waar zij vervolgens stelt dat zij door deze aandoening "*niet gunstig op de arbeidsmarkt [ligt]*", maakt zij niet aannemelijk dat haar medische problematiek haar arbeidsongeschikt maakt en dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een onderzoek vereist naar haar kansen op de arbeidsmarkt.

Waar de verzoekende partij ten slotte betoogt dat haar behandeling om financiële redenen niet toegankelijk is in Kazachstan, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen stukken aanhaalt of bijbrengt ter staving van haar stelling, die in tegenspraak is met deze van de verwerende partij. De verwerende partij, die van oordeel is dat de medische behandeling voor de verzoekende partij wel toegankelijk is in haar land van herkomst, baseert zich op verschillende rapporten, waarnaar zij in de bestreden beslissing verwijst. Hieruit blijkt dat er geen publieke ziekteverzekering bestaat in Kazachstan, maar wel een lijst van sociaal belangrijke of gevaarlijke aandoeningen, waarvoor de zorgen gratis zijn voor alle burgers. De aandoening van de verzoekende partij bevindt zich op deze lijst, waardoor zij kan genieten van gratis zorgen en medicatie. Bovendien is medicatie gratis voor wie in een ziekenhuis verzorgd wordt en voor sociaal kwetsbare groepen. Dienaangaande ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij deze term "kwetsbare groep" nog zou moeten definiëren als deze in zijn gangbare betekenis wordt gebruikt. In de mate dat de verzoekende partij dit niet begrijpt dient zij het woordenboek te raadplegen. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat er financiële sociale bijstand beschikbaar is voor burgers die niet over voldoende inkomsten of middelen beschikken, waarbij het bedrag wordt aangepast aan hun persoonlijke situatie, en bestaat er een ouderdoms- en invaliditeitspensioen. Tenslotte wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen heeft in Kazachstan, het land waar ze 32 jaar heeft verbleven, bij wie ze terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het doen verstrekken van de nodige zorgen of voor (tijdelijke) financiële hulp. De verwerende partij concludeert dat de financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen voldoende gegarandeerd is en zij wijst er op dat de verzoekende partij eveneens een beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration, dat mensen die terugkeren naar hun land van herkomst assisteert bij hun

terugkeer en reïntegratie, onder meer door het verlenen van microkredieten. De verzoekende partij houdt voor dat het feit dat haar aandoening op de lijst van aandoeningen waarvoor gratis zorgen ter beschikking staan voorkomt, geen doorslaggevend argument is om te concluderen dat zij deze ook zal krijgen, maar laat na deze blote bewering te staven met enig bewijs. Evenmin maakt zij duidelijk waarom zij niet in een ziekenhuis behandeld wil of kan worden, indien zij stelt dat de behandeling enkel gratis is als zij zich laat verzorgen in een ziekenhuis. Het feit dat de bestreden beslissing niet verduidelijkt wat onder sociaal kwetsbare groepen begrepen moet worden, is evenmin een doorslaggevend argument om te besluiten dat de behandeling financieel niet toegankelijk is in Kazachstan. De verwerende partij wijst immers op verschillende mogelijkheden die de verzoekende partij heeft om financiële steun te verkrijgen. Dat zij in de bestreden beslissing aangeeft dat vrouwen vanaf 58 jaar die ten minste 35 jaar hebben bijgedragen recht hebben op een ouderdomspensioen, terwijl de verzoekende partij nog maar 35 jaar oud zou zijn, leidt evenmin tot het besluit dat de behandeling voor de verzoekende partij financieel niet toegankelijk is, nu de verwerende partij tal van andere, hierboven opgesomde opties aangeeft die de verzoekende partij toelaten zich financieel te laten helpen, en de verzoekende partij deze niet weerlegt in haar verzoekschrift. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het *“onredelijk en denigrerend”* is om te verwachten of te eisen dat zij een beroep doet op steun van familie en vrienden in het land waar zij op enkele jaren na haar hele leven heeft gewoond. Bovendien sluit het feit dat de verzoekende partij een beroep kan doen op steun, waaronder microkredieten, van het REAB-programma van de IOM dat bedoeld is om personen te assisteren bij hun terugkeer, niet uit dat zij deze steun (gedeeltelijk) aanwendt om haar behandeling te financieren, zoals zij in haar verzoekschrift lijkt voor te houden. In de mate dat de bestreden beslissing wijst op het bestaan van een invaliditeitsregeling, is het aangeven van dit element een voorbeeld van de zorgvuldigheid waarmee de verwerende partij het dossier onderzocht, gelet op het ontbreken van detaillering van het sociaal statuut dat de verzoekende partij had in het land van herkomst.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN